

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.352/2013/6. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a dr. Szikla Gergely ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lukovits Péter ügyvéd által képviselt I. rendű és a dr. Lovász Éva ügyvéd által képviselt II. rendű alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Szegedi Törvényszéken 7.G.40.330/2010 számon folyt perében, a Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.467/2012/8. számú ítélete ellen a felperes által 84. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyenként 2.000.000 (kétmillió) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. alperes **Z.** belterületén, a H.J. utcában található iparterületi részen, ingatlanfejlesztés keretében az **É.** Bevásárlóközpontot kívánta felépíteni.

A telek tulajdonjogának megszerzése érdekében 2008. augusztus 5-én Hitelszerződést kötött a felperessel 490 millió Ft összegre. A kölcsön visszafizetésének biztosítékaul a felperes javára jelzálogjogot alapítottak a fejlesztéssel érintett **Z.**-i ingatlanokra. A szerződés 12. pontjában a szerződő felek megállapodtak, hogy az I.r. alperes a felperes előzetes írásbeli jóváhagyása nélkül további hitelt nem vehet fel, (rendes üzletmeneten kívül eső) kötelezettséget nem vállalhat, eszközeit (beleértve, de nem kizárólagosan az ingatlanokat) nem terhelheti

meg. Az I.r. alperes a felperes előzetes írásbeli hozzájárulása nélkül nem alapíthat terhet más javára a szerződés aláírásának időpontjában meglévő vagy jövőbeli eszközein vagy bevételein, illetve nem adhat más számára olyan jogot, amelynek alapján a harmadik személy a felperest megelőzően elégítheti ki követelését mindaddig, amíg a szerződés alapján a felperes felé fennálló fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget nem tett. A földhivatal a jelzálogjogot bejegyezte a felperes javára az érintett ingatlanokra, első ranghelyen.

Az ingatlanberuházás központi része volt egy **T.** áruház építése, mely felépítendő ingatlanra vonatkozóan az I.r. alperes 2008. december 19-én bérleti szerződést kötött a **T.** Zrt-vel. A szerződés szerint a jövőendő bérlőnek beleszólási joga volt a kiviteli tervek tartalmába, mellyel élt is. A tervezett nyitás időpontját 2010. április 2-ában határozták meg. A felek megállapodtak a bérlő javára elővásárlási jog alapításában. A felperes a bérleti szerződés megkötéséhez írásban hozzájárult.

Az alperesek 2009. január 20-án tervezési szerződést kötöttek. A bevásárlóközpont építésére irányuló jogerős építési engedély 2009. július 3-án kiadásra került.

Az I.r. alperes, illetve tulajdonosai 2009. elejétől kezdődően értékesíteni kívánták a projektet. Befektetőként jelentkezett a **D.** Kft., mely először az I.r. alperesben levő üzletrészek megvásárlására tett ajánlatot a tulajdonosnak, majd 2009. október 20-án közölte, hogy nem az üzletrészeket, hanem az ingatlant kívánja megvásárolni, továbbá jogutódként járna el a kapcsolódó beruházás és a **T.** bérleti szerződés tekintetében.

2009. november 17-én az I.r. alperes és a **D.** Kft. megkötötték az adásvételi előszerződést, melyben meghatározták a vétel tárgyát képező ingatlanokat és a vételárat (4,5 millió euro). Megállapodtak abban, hogy 2010. február 15-ig szerződést kötnek, amennyiben a részletesen meghatározott feltételek teljesülnek. Az I.r. alperesnek érvényes és módosított **T.** szerződéssel kellett rendelkeznie, valamint a bérbe adható területek 50 %-ára I. osztályú bérlőkkel 10 évi, határozott időre szóló bérleti szerződést kellett kötnie. A vevő részletfizetéssel vállalta a vételár teljesítését, melyből az első részlet a felperesnek fizetendő összeg lett volna az ingatlanok tehermentesítése céljából.

Az alperesek 2009. október 1. napjára dátumozottan 2009. novemberében vállalkozási szerződést kötöttek, amelyben a II.r. alperes elvállalta az **É.** Bevásárlóközpont teljeskörű kivitelezési munkáinak elvégzését. A vállalkozói díjat 2.902.948.247 Ft-ban állapították meg. Az I.r. alperes vállalta, hogy 2009. október 5-én a munkaterületet a II.r. alperesnek átadja, a II.r. alperes

teljesítési véghatárideje 2010. június 30-a volt. A szerződésben mind a vállalkozó II.r. alperes, mind a megrendelő I.r. alperes késedelme esetére kötbérszankciót kötöttek ki. Úgy rendelkeztek, hogy ha a munkaterület átadása 2009. november 15-ig nem történik meg, akkor a II.r. alperes egyoldalú nyilatkozattal bármikor elállhat a szerződéstől és kárának megtérítését követelheti. Az I.r. alperes meghíúsulási kötbérként a nettó vállalkozási díj 15 %-ának a megfizetését vállalta.

A vevő **D. Kft.** a II.r. alperessel kötött vállalkozási szerződést magára nézve kötelezőnek fogadta el.

A földhivatal a 4553/12-13 helyrajzi számú ingatlanokra bejegyezte a II.r. alperes jelzálogjogát 2.902.948.247 Ft vállalkozói díj erejéig.

Az alperesek 2009. december 9-én megállapították, hogy a munkaterület átadása nem történt meg, ezért a II.r. alperes nem tudta az építkezést megkezdni. Az I.r. alperes vállalta, hogy 2009. december 21-ig átadja a munkaterületet, s amennyiben ezen időpontig sem bocsátja a II.r. alperes rendelkezésére azt, úgy neki felróható okból meghíúsultnak tekintik a szerződést és a nettó vállalkozói díj 30 %-ának megfelelő meghíúsulási kötbért fizet a II.r. alperesnek. Ezzel egyidejűleg a II.r. alperes lemondott a munkaterület átadása hiánya miatti elállási jogáról és vállalta, hogy a kikötött időpontig a kivitelezéshez szükséges gépi és humán kapacitást rendelkezésre tartja. A II.r. alperes szerződésszegése esetére késedelmi kötbért kötöttek ki.

A **T.-G.Á.** Zrt. a beruházás kiviteli terveit csak 2010. február 3-án hagyta jóvá.

A II.r. alperes 2010. január 22-én felszólította az I.r. alperest 870.884.474 Ft megfizetésére. Az alperesek 2010. január 25-én újabb megállapodást kötöttek, melyben megállapították, hogy a munkaterület átadására 2009. december 21-ig sem került sor, ezért a II.r. alperest a 30 %-os mértékű kötbér megilleti. Az I.r. alperes a tartozását elismerte a nettó vállalkozói díj 20 %-áig, azaz 580.589.649 Ft összegben. Vállalta, hogy ezt 2010. február 25-ig megfizeti a II.r. alperesnek.

Az I.r. alperes által 2010. május 12-én kezdeményezett csődeljárást a Bács-Kiskun Megyei Bíróság Cspk.03-10-000003 számon indította meg. A felperes követelését a vagyonfelügyelő 519.877.180 Ft, a II.r. alperes követelését 580.589.649 Ft összegben vette nyilvántartásba, mind a kettőt biztosított követelésként.

A felperes a vagyonfelügyelőnek a II.r. alperes igénye nyilvántartásba vételére vonatkozó intézkedése ellen kifogást terjesztett elő, melyet a bíróság elutasított.

A csődeljárást lefolytató bíróság 2010. augusztus 27-én jogerőre emelkedett végzésével jóváhagyta a csődegyezséget. Az adós az elismert és biztosított követelések 15 %-ának, míg a nem

biztosított követelések 5 %-ának a megfizetését vállalta a tagjai által folyósított kölcsönből. A csődegyezség értelmében a felperes 503.759.687 Ft összegű biztosított követelése 75.563.953 Ft, míg a II.r. alperes 580.589.649 Ft összegű követelése 87.088.447 Ft összegben nyert kielégítést. A csődegyezségi javaslatot biztosított hitelezőként a II.r. alperes - 5805 szavazattal - és további 161 szavazattal rendelkező hitelező fogadta el, a nem biztosított hitelezők 1837 szavazattal fogadták el az adós javaslatát, így a jogszabály szerinti többség megvalósult. A csődegyezséget jóváhagyó végzés - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett.

A felperes a csődegyezséget jóváhagyó végzés ellen perújítási kérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította.

A Szegedi Ítéltábla Cspkf.I.30.368/2011/4. számú végzésével az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Végzésének indokolásában kifejtette, hogy a perújítási kérelem alapja a bíróság érvénytelenségre alapított keresetnek helyt adó ítélete lehet, azonban a peres eljárásban még érdemi határozat nem született.

*

A felperes többször módosított keresetében kérte a bíróságot, hogy állapítsa meg az alábbiakat:

- 1) Az I. és II. r. alperesek között 2009. december 9-én és 2010. január 25-én kelt megállapodások a Ptk.215.§ (1) és (2) bekezdése értelmében nem jöttek létre;
- 2) Az 1) pontban írt megállapodások létrejötte esetén azok a Ptk.227.§ (2) bekezdése, 207.§ (6) bekezdése, és Ptk.200.§ (2) bekezdése, továbbá a Gt.30.§ (3) bekezdése alapján érvénytelenek, miután lehetetlen szolgáltatásra irányulnak, színleltek, jogszabályba és jóerkölcshöz ütköznek.
- 3) A felperes a szerződéseket feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással a Ptk. 201. § (2) bekezdése alapján is megtámadta.

Érvelése szerint a kölcsönszerződés alapján az I.r. alperes a rendes üzletmenet körén kívül eső szerződéseket - amelyekkel terhet alapított vagyonára - csak a felperes előzetes írásbeli hozzájárulásával köthette meg. Miután a vállalkozási szerződéshez, annak módosításához, illetve megszüntetéséhez az I. r. alperes írásbeli hozzájárulást nem kért, ezért a szerződések létre nem jöttek tekintendők.

Lehetetlen szolgáltatásra irányult a tartozáselismerő megállapodás, mert az I.r. alperes saját tőkéje 2009-ben már -106.592.000 Ft volt.

A kikötött 30 %-os, illetve 20 %-os megghiúsulási kötbér értékaránytalan, az iparágban teljesen szokatlan, az nem tényleges költségeken alapult, ezért a Ptk. 201.§ (2) bekezdése alapján

érvénytelen.

Állította, hogy a támadott szerződések nem a felek valós szerződési akarátát tartalmazzák. Az alperesek célja kizárólag az volt, hogy az I.r. alperes csődközeli helyzetében a hitelezői kört átstrukturálják, s az I.r. alperes céljait szolgáló olyan személy váljon hitelezővé, aki kényszeregyezsége kötelezheti a többi hitelezőt.

Az I.r. alperes két egymást követő évben jelentős veszteséget könyvelt el, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a támadott szerződések megkötésekor, ehhez képest a kötbérfizetési kötelezettségének elismerése a Gt.30.§ (3) bekezdése mellett a Ptk. 200.§ (2) bekezdésébe ütközik. A tartozás elismerésével az alperesek a társadalmi és gazdasági rendeltetéssel ellentétes érdekeiket érvényesítették, mert az általuk elérni kívánt cél jogszabálysértő.

A felperes a keresetindításhoz fűződő jogi érdekelttségét - a szerződések érvénytelenségének megállapítása körében - a csődegyezés elleni perújítás lehetőségében jelölte meg, valamint abban, hogy a perújítási eljárás során eshetőlegesen felmerülő eljárásjogi akadályok esetén a jelen perben megállapítani kért érvénytelen szerződésekkel okozott kártérítési igényét utóbb érvényesítheti (54. és 63. beadvány).

Az I-II. alperesek kérték a kereset elutasítását. Elsősorban arra hivatkoztak, hogy a felperesnek az érvénytelenség megállapítása iránt nincs keresetösségi joga. A perújítás megengedhetősége a csődeljárásban több együttes feltétel bekövetkeztétől függ, annak csak egyik része az alperesek közötti szerződés érvénytelenségének megállapítása, így a közvetlen jogi érdek a felperes tekintetében nem állapítható meg.

Érdemben arra hivatkoztak, hogy a vállalkozási szerződés és annak módosításai - miután az I.r. alperes projekt társaság - az építéssel kapcsolatos valamennyi szerződés, az I. r. alperes rendes üzletmenetébe tartozik.

A 2009. decemberben létrejött megállapodással a megghiúsulási kötbér szerződést biztosító mellékkötelezettségként került kikötésre, ezért a feltűnő értékaránytalanságra hivatkozás nem értelmezhető. A kikötött - végül 20 %-os - mérték a gyakorlatban nem tekinthető eltúlzottnak.

Az I.r. alperes a **D.** Kft-vel és a **T.** Zrt-vel folyamatos tárgyalásban volt, s ha a végleges adásvételi szerződés létrejött volna, megfelelő likvid forrás állt volna rendelkezésére ahhoz, hogy a megghiúsulási kötbér megfizetésére irányuló kötelezettségének eleget tegyen, ezért nem lehetetlen vállalatot tartalmazott a szerződés.

Az I.r. alperes a kivitelezést mindenképpen meg akarta valósítani, ettől remélt jelentős hasznot és a megállapodással akarta biztosítani, hogy a II.r. alperes ne álljon el a szerződéstől.

Az eset összes körülményeit is figyelembe véve a szerződéssel

elérni kívánt cél nem a csődeljárásbeli megfelelő szavazatarány, hanem a kivitelezés folytatásának biztosítása volt. A szerződések a felek valódi akaratát tükrözték, nem színleltek és a jóerkölcsbe sem ütköztek. Hivatkoztak arra, hogy a felek között a tervezésre is létrejött szerződés kb. 150 millió Ft értékben, ez is igazolja, hogy a felek valódi célja a projekt megvalósítása volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I-II.r. alperesek között 2009. december 9-én és 2010. január 21-én létrejött megállapodások érvénytelenek, mert ugyan a tervezési és vállalkozási szerződés megkötése az I.r. alperes rendes üzletmenetébe tartozott, azonban az építési-vállalkozási szerződések körében a megrendelői - feltétel nélküli - tartozáselismerés a rendes üzletmenet körén kívül esőnek minősül.

Az I. és II.r. alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a keresetet elutasította és az I-II. rendű alpereseket perköltségben marasztaló rendelkezést mellőzte. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 7.500.000 Ft, a II.r. alperesnek 10.000.000 Ft első- és másodfokú eljárási költséget.

A felperes közvetlen jogi érdekeltisége - és így keresetösségi joga - tekintetében kifejtette, hogy megfelelő feltételek fennállása esetén az I.r. alperes csődeljárásában a bíróság által jogerősen jóváhagyott csődegyezség ellen perújításnak van helye. A speciális eljárási szabályokat tartalmazó Cstv. ugyanis a csődeljárás megindításának időpontjában még nem zárta ki ennek a lehetőségét, bírói értelmezéssel pedig ez a hiányzó rendelkezés nem pótolható. A Cstv. 21/A.§ (3) bekezdésének módosítása a módosítást megelőzően befejezett csődeljárásban nem alkalmazható, az I.r. alperes által hivatkozott, a Legfelsőbb Bíróság által Gfv.X.30.136/2011. számú ügyben hozott határozatban kifejtettek pedig a felülvizsgálati eljárásra vonatkoztak.

Jogszabályi tilalom hiányában a perújítás olyan garanciális lehetőség a felperesi hitelező számára, melynek hiányában a csődegyezség megkötése után nem részesülhetne jogvédelemben az esetlegesen rosszhiszeműen, jogellenesen eljáró adóssal és vele szerződő harmadik személlyel szemben. A kifejtettek értelmében a felperes keresetösségi joga fennáll.

Az érvénytelenségi per indítására jogosult harmadik személy ugyanakkor az érvénytelenség jogkövetkezményeit csak annyiban érvényesítheti, amennyiben ezt a jogi érdekeltisége indokolja. A másodfokú bíróság utalt a 2012. május 25-től hatályos és a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó Ptk. 239/A.§-ára, mely szerint a fél a szerződés érvénytelenségének a megállapítását a bíróságtól anélkül is kérheti, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek az alkalmazását kérné. Ennek megfelelően a felperes jogszerűen terjesztett elő megállapítási keresetet.

A szerződés létre nem jötte tekintetében kifejtette, hogy az építési-vállalkozási szerződés, annak módosítása és a kötbér tekintetében megkötött egyezség, egy projekt cég rendes üzleti tevékenységéhez kapcsolódnak. Utalva a Ptk. 114.§ (3) bekezdésében foglalt ingatlanok esetében alkalmazott elidegenítési és terhelési tilalomra, rámutatott, hogy a Hitelszerződésben a felperes és az I.r. alperes között a terhelésre vonatkozóan kikötött tilalom, csak a kölcsönszerződést megkötő felek relatív viszonyában érvényesülő kötelmi hatályú kikötés, vagyis az a jóhiszemű, külső harmadik személyekkel szemben nem hatályos. Ezért - álláspontja szerint - a perben nem volt annak jelentősége, hogy a támadott megállapodásokban szereplő kérdések a rendes üzletmenet körébe esnek-e, mert a felperesnek elsődlegesen azt kellett volna bizonyítania, hogy erről a korlátozásról a II.r. alperes tudott, vagyis rosszhiszemű volt (Ptk.114.§ (3) bekezdés b) pont). Ennek igazolása hiányában a Hitelszerződésében szereplő korlátozásnak nincs jelentősége.

Kiemelte, hogy az eredeti vállalkozási szerződés 11.2.2. pontja szerint a megrendelő elállása esetére a vállalkozó a nettó vállalkozói díj 15 %-ára megghiúsulási kötbér címén jogosult lett volna, ezért ehhez képest lehet azt vizsgálni, hogy az I.r. alperes helyzete a későbbi megállapodások alapján mennyiben lett terhesebb.

A színlelttség körében megállapította, hogy az a körülmény, miszerint a szerződésen a keltezés időpontja nem helytálló, az ügylet létrejöttét, érvényességét nem érinti, még a keltezés hiánya sem hat ki a szerződés létrejöttére, az nem lényegi szerződési feltétel (BH1998.349.).

A színlelés tudatos és kétoldalú magatartás, az ilyen szerződésnél a felek közös akarata arra irányul, hogy azt a szerződést, amely nyilatkozataik alapján keletkezne, ne kössék meg, illetve helyette valójában más tartalmú szerződést kössenek. Az írásba foglalt szerződés igazolja, hogy az alperesek ügyleti akarata valóban építési-vállalkozási szerződés megkötésére irányult, ezt semmilyen bizonyíték nem cáfolja. Az alapügylet színlelttsége tehát nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés módosítása, illetve a kötbér mértékének mérséklése során sem állapítható meg a színlelttség. A kétoldalú színlelést a felperesnek a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján bizonyítania kellett volna, de ez nem történt meg.

A felek szerződésmódosítási akaratát, nyilatkozatait a projektmegvalósítás tükrében kell vizsgálni. A bevásárlóközpontban lévő legnagyobb bérlővel létrejött bérleti szerződésben szereplő teljesítési határidőre figyelemmel, az I.r. alperes szándéka, a II.r. alperessel kötött vállalkozási szerződés fenntartása volt. A munkaterület átadásának késedelme miatt ezért a felek adekvát gazdasági céljainak megfelelően került sor, a II.r. alperes javára, megghiúsulási kötbér kikötésére. A másodfokú bíróság utalt arra,

hogy az I.r. alperes javára kikötött késedelmi kötbérigénnyel együtt ezek a rendelkezések a projekt megvalósításához fűződő érdekeltséget erősítették.

Nem értett egyet a lehetetlen szolgáltatásra vonatkozó megállapítással sem. Kifejtette, hogy csak az objektív lehetetlenség az, amely a szerződés érvénytelenségét eredményezi, ezzel szemben a szubjektív lehetetlenség esetén, amikor valaki pusztán személyes képességei hiányában, vagyoni helyzete folytán nem képes valamit megtenni (szolgáltatási képtelenség), a szerződés érvényes. A keresettel érintett szerződéseknel az objektív lehetetlenség nem áll fenn. Az I.r. alperes részben a vevő D. Kft. által fizetendő összegből biztosítani tudta volna a megíúsulási kötbér összegét, illetve akár más módon is, pl. tagi kölcsönökkel, mint ahogyan a csődegyezség teljesítéséhez szükséges összegeket is részben tagi kölcsönből fizette meg.

A jóerkölcsbe ütközés körében a másodfokú bíróság - értékelve az eljárás bizonyítékait - megállapította, hogy az alperesek saját valós üzleti érdekeiknek megfelelően jártak el a szerződés módosítás és az egyezségkötés során. A felperes nem bizonyította, hogy az I.r. alperes már a módosítás előtt tájékoztatta volna a II.r. alperest, hogy nem kívánja megvalósítani a projektet, a vevővel is megíúsultak a tárgyalások és csődeljárást kíván kezdeményezni, amelyben a felperes követelését meghaladó összegre van szükség az egyezséghez. Arra nézve, hogy a II.r. alperes nem a saját szerződéses üzleti érdekeit követte, hanem kifejezetten csalárd módon és célzattal járt el a kifogásolt szerződések megkötése során, semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre.

A II.r. alperes követelésének csődeljárásban történt besorolása jelen perben nem vizsgálható.

Mindezek alapján a szerződések nem ütköztek a jóerkölcsbe.

A feltűnő értékaránytalanság (Ptk.201.§ (1) bekezdés) körében kiemelte, hogy a felperes ugyan állította a 30 %, illetve 20 % kötbér eltúlzottságát, de nem határozta meg, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeként milyen döntést kér, nem munkálta ki, hogy mihez képest lenne ez a kötbérmérték aránytalan. Ebből a szempontból is lényegesnek találta, hogy a vállalkozási szerződésben már a nettó vállalkozói díj 15 %-ának megfelelő bánatpénz került kikötésre, melyhez képest a 20 %-os kötbér nem eltúlzott.

A Gt. 30. § (3) bekezdésére vonatkozóan megállapította, hogy az nem érvénytelenségi okot rögzít.

*

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben

elsődlegesen kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását; másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Perköltségre is igényt tartott. Állította, hogy a jogerős ítélet megsértette a Ptk. 215.§ (1), 207.§ (6), 227.§ (2) és 200.§ (2) bekezdését, valamint - a felülvizsgálati kérelem tartalma alapján - a Pp. 206. § (1) bekezdését.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a tényállást okszerűtlenül és több ponton iratellenesen állapította meg, illetve az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállást okszerűtlenül és több ponton iratellenes módon, érdemi indoklás nélkül bírálta felül, továbbá a megállapított tényállásból okszerűtlen és iratellenes mérlegeléssel, hibás jogi következtetéseket vont le.

Jogszabálysértőnek állította a másodfokú bíróság eljárását arra hivatkozva is, hogy az I.r. alperes illetékeljegyzési jog iránti kérelmet terjesztett elő, de arról a másodfokú bíróság nem határozott (Pp.95.§ (3) bekezdés). Ebből az eljárásból a felperes arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezés tárgyában a másodfokú bíróság prejudikált, mert a döntése alapján már nyilvánvalóan oka fogyottá vált az illetékeljegyzés iránti kérelem.

A szerződések létre nem jöttének megállapítása iránti keresete körében kiemelte, hogy kereseti kérelmét csak és kizárólag az alperesek között a meghíúsulási kötbér tárgyában született megállapodásokra vonatkozóan terjesztette elő. Ezért a keresetben előterjesztett kérdésre adott válasznál nem a Ptk. 114.§ (3) bekezdését, hanem a Ptk. 215.§ (1) bekezdését kell figyelembe venni. Ha csak analógiaként hívta fel a másodfokú bíróság a rendelkezést, akkor egy plusz feltételt állított fel, s ezen jogszabályban nem szereplő feltétel tekintetében a jogalkotó akarata bírói értelmezéssel sem pótolható.

Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 215.§ (3) bekezdése esetén a szerződéses akarat fogyatékosága akadályozza, hogy a szerződés létrejöhessen. Ezt a fogyatékoságot csak harmadik személy nyilatkozata orvosolhatja, hiszen ennek hiányában nem is jön létre érvényes kötelelem a felek között.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem indokolta meg, hogy miért tekintette a kötbér megállapodásokat a rendes üzletmeneten belüli tevékenységnek.

A szerződések színleltisége körében elsősorban arra hivatkozott, hogy a felek a kérdéses megállapodásokat kétséget kizáróan visszadátumozták. Emellett az eljárás során meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapíthatóvá vált, hogy a kérdéses szerződések, a megjelölt módon, a felek között bizonyosan nem jöhettek létre. A másodfokú bíróság jogellenesen és okszerűtlenül felülmérlegelte az elsőfokú bíróság álláspontját anélkül, hogy azt

érdemben megindokolta volna.

Hivatkozott arra, hogy a feleknek a 2009. október 5-i munkaterület átadására vonatkozó megállapodása - és ennek következtében a megíúsulási kötbérre vonatkozó megállapodása is - fiktív volt, mert ez az okirat egy 2009. október 29-én jogerőre emelkedett építési engedélyre hivatkozik. Az eljárásban azt kellett volna mérlegelni, hogy az I.r. alperest sosem terhelte az építési terület 2009. október 5-i átadása, azzal sosem esett késedelembe, ezért póthatáridőt sem tűzhettek ki a felek, amit megíúsulási kötbérrel biztosítottak volna.

Okszerűtlen és jogszabálysértő az a megállapítás, hogy a visszadátumozás ténye csak alaki érvényességi kellékként jöhet szóba, amely nem érinti a szerződések érvényességét. Megjegyezte, hogy álláspontja szerint soha nem jött létre a vállalkozási szerződés az alperesek között. A vállalkozói díj összegének a megállapítása fiktív, amely arra irányult, hogy a csődeljárásban a felperes hitelezői igényét meghaladó követelést támasszanak.

A szerződés lehetetlenülése körében kiemelte, hogy a támadott megállapodások időpontjában az I.r. alperes negatív alaptőkéjére tekintettel lényegében fizetéseképtelen volt, s tévesen állapította meg a jogerős ítélet azt, hogy az I.r. alperes megfelelő forrással rendelkezett a kötbér összegére.

A jóerkölcshöz ütközés megállapítása iránti kérelme kapcsán előadta, hogy a vállalkozási szerződés 11.2.2. pontja szerint csak a megrendelő elállása esetén kellett volna a 15 %-os kötbért (helyesen bánatpénzt) megfizetni, de a támadott szerződéseknel nem volt szó elállásról. Ugyanakkor a vállalkozó, a vállalkozási szerződés 7.1.4. pontja szerint, összecszerűleg alátámasztott kárának érvényesítésére volt feljogosítva, és nem egy külön bizonyítást nem igénylő kárártalányra.

Utalt arra, hogy az egész projekt megvalósíthatósága kizárólag a **T.**-val kötött bérleti szerződés létén múlt, de az I.r. alperesnek semmilyen ráhatása nem volt a bérleti szerződés módosítására, ezért csak fikció az, hogy az I.r. alperes alappal bízhatott a projekt megvalósulásában.

Az I.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen kérte a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasítását. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes perköltség fizetésére kötelezését.

Hangsúlyozta, hogy az első- és másodfokú bíróság kiemelt jelentőségű perként folytatta le az eljárást. Az elsőfokú bíróság 2011. július 20-án elrendelte a per soron kívüli intézését, melyet az iratborítóra is feljegyeztek. Álláspontja szerint a Pp.XXVI. fejezete szabályainak alkalmazásához nincs szükség semmilyen bírósági határozatra, a per a Pp.386/A.§ (1) bekezdés a) és b)

pontja alapján ipso iure a XXVI. Fejezet hatálya alá tartozik. A felperes 2013. április 4-én vette kézhez a másodfokú ítéletet, és a felülvizsgálati kérelmet csak 2013. június 3-án terjesztette elő, holott a Pp.386/I.§-a szerint azt a határozat közlésétől számított 30 napon belül elő kellett volna terjesztenie.

Hangsúlyozta, hogy a felperesnek lehetősége lett volna a II.r. alperes jelzálogjogát bejegyző közigazgatási határozat elleni jogorvoslat benyújtására, amit nem tett meg. A csődeljárásban sem nyújtott be fellebbezést az egyezséget jóváhagyó végzés ellen. Mindkét esetben volt rendes jogorvoslati joga, amivel nem élt.

A felperes perbeli legitimációjával és a csődegyezés elleni perújítási kérelemmel kapcsolatban az eljárás során már kifejtett álláspontját fenntartotta.

Az ügy érdemével kapcsolatban kiemelte, hogy nem állapítható meg a jogszabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. Azonos történeti tényállásra alapítva a másodfokú bíróság felülmérlegelte az elsőfokú bíróság döntését, s a felülvizsgálati kérelemben a felperes a másodfokú ítélet felülmérlegelésére tesz indítványt.

A felperes által állított eljárási szabálysértés tekintetében kifejtette, hogy az Itv.38.§ (2) bekezdése alapján a II.r. alperes által lerótt 2.500.000 Ft fellebbezési illeték teljesítésével az alperesek egyetemleges fizetési kötelezettségüknek eleget tettek, ezért az I.r. alperes illetékfizetésre való felszólítása szükségtelen volt. Erre egyébként utalt is a másodfokú bíróság az ítéletében. Hangsúlyozta, hogy mint ingatlanfejlesztési projekt cég, kifejezetten jogosult volt az ingatlanfejlesztés végrehajtásával kapcsolatos valamennyi szerződés megkötésére, ez a rendes üzletmenetébe tartozott. A számviteli törvény szerint a kötbér a rendes üzletmenet során keletkező bevételnek, ráfordításnak minősül.

Jogirodalmi álláspontokra hivatkozva kifejtette, hogy harmadik személy jogszabály által megkívánt beleegyezésének megléte vagy hiánya nem a szerződés létrejöttét, hanem hatályosságát érinti.

Fenntartotta a perben kifejtett álláspontját a szerződés színleltisége, a lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés, továbbá a szerződés jóerkölcsbe ütközése körében előadottakra vonatkozóan.

Kérte a felperest 4.000.000 Ft+ÁFA összegű felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére kötelezni.

A II.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen szintén kérte a felülvizsgálati kérelem elutasítását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalását arra hivatkozva, hogy a felülvizsgálati kérelem elkéssett.

Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását.

Az I.r. alperessel egyezően hivatkozott a Pp.386/I.§-ában foglalt

30 napos határidő elmulasztására.

Érdemben - megismételve a perben már részletesen kifejtett álláspontját - hangsúlyozta, hogy a megállapodásoknál az I.r. alperes igyekezett bebiztosítani a kivitelező személyét - hogy a bérlő nyilatkozata után haladéktalanul meg tudják kezdeni a munkákat -, míg a II.r. alperes a beruházó bizonytalan személye miatt igyekezett bebiztosítani a pozícióját. Nem tudta, hogy az I.r. alperes társaság, vagy az ingatlanok kerülnek-e értékesítésre, mivel a koncepció az eljárás során változott. Ebből következően a felek közvetlen gazdasági érdekeik alapján jártak el.

A felperes észrevételében a felülvizsgálati kérelme elkésettségével kapcsolatban hivatkozott a BH2013.46. számú eseti döntésben kifejtett álláspontra, mely szerint az elsőfokú bíróságnak el kell rendelnie a soron kívüli ügyintézés és ezt a felekkel közölnie kell. Ez nem történt meg az elsőfokú eljárás során. Azért sem kerülhetett erre sor, mert az ügy nem tartozik a kiemelt ügyek fejezet hatálya alá, ugyanis jelen perben nem marasztalásra, hanem megállapításra irányul a keresete, s emiatt a Pp. 386/A.§ (1) bekezdés a)-c) pontjai alapján a kiemelt üggyé minősítés nem volt lehetséges.

Erre irányuló felülvizsgálati kérelem hiányában a Pp.275.§ (2) bekezdése alapján, az ügy ezen szakaszában a perbeli legitimációja már nem vizsgálható.

A perújítás megengedhetősége körében utalt a Kúria Gfv.VII.30.171/2013/13. számú ügyben hozott határozatában kifejtettekre, melyben megállapította, hogy a 2012. március 1-ig a hatályos Cstv. szövege nem zárta ki a jogerős csődegyezség ellen a perújítás lehetőségét. Egyebekben álláspontját megismételve hangsúlyozta a jogerős ítélet felülvizsgálhatóságát.

A II.r. alperes álláspontja a felülvizsgálati kérelem elkésettsége tekintetében megegyezett az I.r. alperesével. Azzal érvelt, hogy a bíróságnak nincs mérlegelési joga a soron kívüli ügyintézés elrendelésére vonatkozóan, az a jogszabályon alapul, nem szükséges hozzá a bíróság elnökének a határozata sem, [BÜSZ.33.§ (1) bekezdés a) pont]. Előadta, hogy egyébként a 2011. május 30-án tartott tárgyaláson a bíróság közölte a felekkel a kiemelt jelentőségű minősítést, ezért kellett a következő tárgyalási napot korábbra hozni. A jegyzőkönyv azonban az erről szóló tájékoztatást nem tartalmazza.

A megállapítási per értékére vonatkozóan hivatkozott a Pp.123.§-ára, valamint a BH2001. 30. eseti döntés II. pontjában foglaltakra, s arra, hogy maga a felperes is így határozta meg a pertárgy értékét.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján.

A Kúriának elsődlegesen abban a kérdésben kellett határoznia, hogy a jelen ügy kiemelt jelentőségű-e (Pp. 386/A.§ (1) bekezdés b), 386/B.§, 386/I.§), ebből következően fennállnak-e a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasításának feltételei abból az okból, hogy a felperes nem az e perekre megállapított 30 napos határidő alatt nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmet.

Az alperesek álláspontja szerint a kiemelt jelentőségű perek szabályait attól függetlenül kell alkalmazni, hogy a soron kívüli ügyintézésről az elsőfokú bíróság - esetleg jogszabálysértően - nem határozott.

A Kúria megítélése szerint ez az álláspont nem helytálló.

A jelen ügy iratborítóján található feljegyzés tanúsága szerint 2011. július 20-án az elsőfokú bíróság elrendelte a „soronkívüliséget” a Pp. 386/B. § alapján. A Kúria megkeresésére az elsőfokú bíróság közölte, hogy a felek a soron kívüli ügyintézés elrendeléséről külön értesítést nem kaptak.

A bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (BÜSZ) 33. §-a rendelkezik a soron kívüli eljárásról és sem ez, sem pedig a 33/A-B.§-ok nem tartalmazzák azt a szabályt, hogy a soron kívüli ügyintézés elrendeléséről a feleket is értesíteni kellene. Ezek a rendelkezések a bíróság számára tartalmazznak kötelező feladatokat, a felek jogait és kötelezettségeit azonban nem érintik.

A BÜSZ 33.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az ügy soron kívüli intézése jogszabály rendelkezésén alapulhat, azonban ez a Kiemelt jelentőségű perekben nem automatikus. A Pp.386/B.§-a kifejezetten előírja az elsőfokú bíróság erre irányuló határozatának meghozatalát, mely határozat alapjául az szolgál, hogy a kereset megfelel a 386/A.§-ban foglalt feltételeknek.

A Pp. XXVI. fejezetében található kiemelt jelentőségű perek esetében rendkívül fontos az, hogy a soronkívüliség elrendeléséről a felek is értesüljenek, hiszen a Pp. szabályai alapján az elrendelést követően a felek jogaiban és kötelességeiben is változások következnek be (386/A.§ (3) bekezdés, 386/H-K.§).

Az eljárás irataiból nem állapítható meg, hogy a bíróság a feleket tájékoztatta volna arról, hogy az új szabályoknak megfelelően a kiemelt jelentőségű perek szabályai szerint folytatja az eljárást. A II.r. alperes állította, hogy erről megtörtént a tájékoztatás, a felperes ezt tagadta. Miután az iratokból nem állapítható meg, hogy megtörtént a felek tájékoztatása, ezért a kétséget kizáróan nem bizonyított tény megvalósulását nem lehet a felperes terhére értékelni. Ennek következtében a Kúria a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet határidőben benyújtottnak tekintette.

A felperes kereshetőségi jogát a Kúriának is hivatalból kell vizsgálnia (Pp.275.§ (2) bekezdés, 130.§ (1) bekezdés e) pont, 157.§ a) pont, 158.§ (1) bekezdés).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - mivel az eljárásban

alkalmazandó Cstv. még nem zárta ki a perújítás lehetőségét a bíróság által jóváhagyott csődegyezség ellen, és ez a hiányzó rendelkezés bírói jogértelmezéssel nem pótolható -, a felperes jogi érdekeltsége fennáll, és így keresetösségi joga is fennáll, mert adott esetben a csődegyezség elleni perújítás alapjául szolgálhat a jelen perben hozott ítélet.

A Kúria álláspontja ebben a kérdésben eltér a jogerős ítéletben kifejtettektől. Az nem vitás, hogy a 2009. szeptember 1-jén hatályba lépett módosítással a jogalkotó az adós és a hitelezők által kötött egyezséget bíróság által jóváhagyott egyezséggé minősítette (Cstv. 21/A.§ (3) bekezdés). Külön szabályok hiányában a Cstv. 6.§ (3) bekezdése alapján - a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel - megfelelően alkalmazandó Pp. 148.§ (4) bekezdése szerint a bíróság által jóváhagyott egyezségnek - és így a csődegyezségnek is - ugyanaz a hatálya mint a bírói ítéletnek. A Pp. szabályai szerinti egyezséget jóváhagyó jogerős végzés ítéleti hatálya miatt ellene, a Pp. 262. §-a szerint, csak perújítással lehet élni. Az I.r. alperes elleni csődeljárásban alkalmazandó szabályok a perújítást a csődegyezséget jóváhagyó végzés ellen még nem zárták ki.

A Kúriának tehát a felperes keresetösségi joga tekintetében elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Pp. megfelelő alkalmazása a csődegyezséget jóváhagyó jogerős végzés elleni rendkívüli perorvoslatok tekintetében hogyan alakul.

A Pp. rendszerében a rendes jogorvoslat (fellebbezés) mellett találhatók meg a rendkívüli jogorvoslatok (perújítás, felülvizsgálat). A felülvizsgálat kapcsán a Legfelsőbb Bíróság az I.r. alperes által hivatkozott Gfv. X. 30.136/2011/3. számú végzésében - hivatkozva a felszámolási eljárásban a felszámolást megindító és az eljárást befejező határozattal szembeni felülvizsgálat kizártságára - kifejtette: "a felülvizsgálat kizárásának oka az, hogy mind a két esetben olyan visszafordíthatatlan gazdasági folyamatok indulnak el, amelyek miatt a végzéseknek a felülvizsgálati eljárás során történő hatályon kívül helyezése nagyobb jogbizonytalanságot eredményezne, mint egy esetleges jogszabálysértő határozat fennmaradása."

A perújítás - mint rendkívüli perorvoslat - azonos hatást érne el a felszámolási eljárások esetén, ezért annak a lehetőségét a bírósági gyakorlat zárta ki (BH1999.230.) ugyanazon indokkal, amelyre a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálat kizártságát megállapítható döntésében hivatkozott.

Mindezek alapján a Kúria álláspontja szerint a jogerősen jóváhagyott csődegyezség elleni perújítás, mint rendkívüli jogorvoslat, a fent kifejtett indokok miatt nem engedhető meg.

A csődeljárás perújítás által történő újraindítására a polgári eljárásjog és a Cstv. szabályainak összevetése alapján eljárásjogilag sincs lehetőség. A Pp. 266.§ (2) bekezdése szerint, ha a bíróság a perújítást megengedhetőnek találja, az érdemi tárgyalást kitűzi, illetőleg a tárgyalást érdemben folytatja. A

Pp.268.§-a szerint a bíróság a per újbóli tárgyalásának eredményéhez képest a perújítási kérelemmel megtámadott ítéletet hatályában fenntartja, illetőleg annak egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz. Amennyiben tehát a bíróság a perújítást megengedhetőnek találja, akkor megismétli az eljárást (a pert újból tárgyalja).

A jogerősen jóváhagyott csődegyezséggel a csődeljárás megszűnik, az adós kötelezettsége a csődegyezésben foglaltak végrehajtása. A csődeljárás tekintetében a Pp. perújítással kapcsolatos rendelkezéseinek az alkalmazása azt eredményezné, hogy a bíróságnak a csődeljárást ismét meg kellene nyitnia, az adós számára újabb határidőt kellene biztosítania a csődegyezségi tárgyalás lefolytatására, és ennek eredménye tükrében kellene határozatát meghoznia. Nem értelmezhető a perújítás a csődegyezséget jóváhagyó végzés tekintetében akként, hogy a perújításra okot adó jogerős határozatot kizárólag a már egyszer elbírált csődegyezés tekintetében vegyék figyelembe, azaz egyszerűen átszámolják a szavazatokat az új határozat alapján. A Pp. ugyanis újbóli tárgyalás eredményéhez köti a perújítás következtében megindított eljárásban a határozat hozatalát, s a csődegyezés létrehozatalát megelőző tárgyalást - a perújítás megengedhetősége esetén - a csődeljárásban sem lehetne elhagyni. A csődeljárásban azonban nem a bíróság előtt folyik a csődegyezségi tárgyalás, a bíróság csak a felek által már megkötött egyezséget vizsgálja meg. A bírósági eljáráson kívüli eljárás megismétlését kellene tehát biztosítani a perújítás következtében újrainduló csődeljárás esetén, amelyre a Cstv. nem ad lehetőséget.

A kifejtettekből következően együttesen csak úgy értelmezhetőek a Pp. és a Cstv. rendelkezései, hogy a csődegyezséget jóváhagyó jogerős végzés ellen a perújítás is kizárt, különös tekintettel arra, hogy a csődeljáráshoz moratórium kapcsolódik, melynek a fennállását - kezdetét és végső időpontját - a törvény szigorúan meghatározza.

Nem ellentétes a fenti értelmezéssel a Kúria felperes által hivatkozott Gfv.VII.30.171/2013/13. számú határozata sem, hiszen a Kúria e határozatában csak megállapította azt a tényt, hogy a Cstv. 2012. március 1-ig hatályban lévő tételes rendelkezései a perújítást az egyezséget jóváhagyó végzés ellen még nem zárták ki.

Az adós csődeljárás során tanúsított csalárd magatartása megállapíthatósága esetén ugyanakkor a hitelező nincs elzárva attól, hogy az ebből eredő követelését perben érvényesítse.

A Kúria Gfv.VII.30.171/2013/13. számú végzésében kifejtette, hogy a jogerősen jóváhagyott csődegyezséget követően a hitelező az adós és egy másik - akár közokiratba foglalt követeléssel rendelkező - hitelező közötti szerződés hatálytalanságának megállapítása vagy kártérítés iránt keresetet nyújthat be, az adós és a másik hitelező csalárdságára hivatkozással. Abban a perben lehet megállapíttatni,

hogy az adós és a hitelező között kötelelem nem jött létre, vagy az fedezetelvonás célzatával jött létre, a bejelentett (esetleg közokiratba foglalt) hitelezői igény jogalap nélküli, stb. és ezáltal ez a hitelező olyan szavazati joggal élt a csődegyezség megkötése során, mely veszteséggel járó kényszeregyezségbe szorította a perindító felet.

A Kúria álláspontja szerint tehát ilyen tartalmú kereset benyújtása nem kizárt, a kereset megalapozottsága azonban nem eredményezheti a csődegyezség érvénytelenségét, kizárólag a pert indító hitelező és az alperesek közötti viszonyban vizsgálható a kártérítés feltételeinek a fennállása és e körben vonható le a jogkövetkezménye is.

Ugyanakkor a perben azok a kérdések nem tehetők vitássá, amelyek elbírálására a csődeljárás lehetőséget biztosított.

A felperes az elsőfokú eljárás során megalapozottan hivatkozott arra, hogy amennyiben a perújítás tekintetében eljárásjogi akadályok merülnének fel, úgy a jelen perben érvénytelennek megállapítani kért szerződésekkel okozott kártérítési igényét érvényesítheti, ezért a kifejtettek alapján a hitelező jogi érdekeltsége a per megindítására fennáll. Az eljárást ezért hivatalból nem kellett megszüntetni, a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottakat érdemben kellett vizsgálni.

A másodfokú eljárás szabálytalanságára alaptalanul hivatkozott a felperes az illetéklérővás kapcsán. A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság az alperesek közötti egységes pertársaságra tekintettel (Pp. 51.§ a) pont) a II.r. alperes által lerótt illetéket befizetettnek tekintette, és ezt az ítéletben részletesen meg is indokolta.

Jóllehet a felperes a felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként a Pp.206.§ (1) bekezdésére kifejezetten nem hivatkozott, azonban a felülvizsgálati kérelem tartalmából megállapítható, hogy abban a bizonyítékok jogerős ítéletben foglalt mérlegelését támadta.

A szerződések létre nem jötte vizsgálata körében, a Kúria álláspontja szerint, a másodfokú bíróság okszerűen, a logika szabályainak megfelelően állapította meg azt, hogy egy építési projekt lebonyolítására létrejött cég rendes üzleti tevékenységéhez kapcsolódik az építési-vállalkozási szerződés megkötése, amennyiben az építkezést valóban be akarja fejezni, akkor annak az új viszonyokhoz való módosítása. Helytállóan hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződés nem határozta meg egyértelműen, pontosan hogyan is kívánták korlátozni a felek az adós rendelkezési jogát.

Ebből következően - miután a támadott szerződéseket a rendes üzletmenet körébe tartozónak tekintette a jogerős ítélet - nincs jelentősége sem a Ptk.114.§ (3) bekezdésének, sem pedig a Ptk. 215.§-ában foglaltaknak.

A szerződések színleltsége körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy valóban később került sor a szerződés írásba foglalására, és nem 2009. október 1-jén, de a felek között a szerződés lényeges tartalma tekintetében ezt megelőzően már szóban megegyezés, akarategység jött létre, a II.r. alperes felkészült a teljesítésre, munkavégzésre.

A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság e körben sem okszerűtlenül, nem a logika szabályaival ellentétesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, ezért azok felülmérlegelésére nincs mód.

A Kúria nem ért egyet a felülvizsgálati kérelemben kifejtettekkel a tekintetben sem, hogy a vizsgált szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányulna. Helytállónak állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az I.r. alperes akár az ingatlan és a projekt értékesítésével, akár más módon, tudta volna biztosítani a kötbér megfizetéséhez szükséges összegét. Az ezzel kapcsolatban a jogerős ítéletben kifejtettekkel a Kúria minden tekintetben egyetért.

Helytállónak találta a Kúria a másodfokú bíróság részletesen indokolt álláspontját abban a kérdésben is, hogy a támadott szerződés jóerkölcshöz ütközése sem állapítható meg. Az eljárás adatai alapján az alperesek szándéka a projekt megvalósítása és nem a majdnem fél év múlva beadandó csődeljárásban az adós szándékainak megfelelő szavazati szám létrehozása volt.

A kifejtett indokokra tekintettel a Kúria megállapította, hogy nem okszerűtlenül és nem a logika szabályaival ellentétesen értékelte a másodfokú bíróság a bizonyítékokat, a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt Pp.275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesek felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a jogi képviselőjükkel felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét - figyelemmel az 5/2013. PJE jogegységi határozat 2.a. pontjában kifejtettekre is - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-c) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, értékelve az elvégzett ügyvédi tevékenységet is.

Budapest, 2014.január 28.

*Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó
bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. bíró*